

Full diocesà

12 de març del 2017

p5 – Jornada de mestres i professors de religió

p8 – "Transmissió de la vida", glossa del bisbe

Prop de Déu i dels germans

Aquest és el lema escollit per l'Església per a la celebració del Dia del Seminari entorn de la celebració de Sant Josep, patró dels seminaris i dels seminaristes. La celebració del Dia del Seminari tindrà lloc el diumenge 19 de març, III diumenge de Quaresma.

És una ocasió per a recordar la importància i la necessitat de les vocacions al ministeri sacerdotal, juntament amb la resta de vocacions en la nostra Església. Aquesta jornada també serveix per a tenir present, al llarg de la setmana, al nostre Seminari –recordant que els nostres seminaristes es formen al Seminari Major Interdiocesà i a la Facultat de Teologia de Catalunya– i el seu paper decisiu de la formació en la vida dels futurs sacerdots, destacant

que el Seminari es manté gràcies a la generositat de tots.

El lema d'aquest any, «Prop de Déu i dels germans», presenta els dos pols que han d'atraure la vida del sacerdot: d'una banda, ser home de Déu, testimoni del seu amor i comunicar la seva Paraula, i d'altra banda, ser proper a tots els homes i conèixer les seves dificultats i les seves il·lusions. Ambdues coses van unides: la proximitat a Déu, la trobada amb ell, la intimitat amb el mateix Crist faran al sacerdot proper als homes i dones amb els quals conviu; el faran capaç de ser mitjancer, veritable sacerdot. I, de la mateixa manera, la proximitat al seus germans el farà capaç de presentar, en l'oració i intimitat amb el Senyor, la realitat concreta en la qual viu.

«Ell ens ha salvat i ens ha cridat a una vocació santa»

Diumenge II de Quaresma / Cicle A

Lectura del llibre del Gènesi

En aquells dies, el Senyor digué a Abram: «Vés-te'n del teu país, del teu clan i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré. Et convertiré en un gran poble, et beneiré i faré gran el teu nom, que servirà per beneir. Beneiré els qui et beneixin, però els qui et maleixin, els maleiré. Totes les famílies del país es valdran de tu per beneir-se.» Abram se n'anà tal com el Senyor li havia dit.

(12,1-4a)

Salm responsorial

Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós..

(Salm 32)

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu

Estimat: Tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'evangeli, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dóna. Ell ens ha salvat i ens ha cridat a una vocació santa, no perquè les nostres obres ho hagin merescut, sinó per la seva pròpia decisió, per la gràcia que ens havia concedit per Jesucrist abans dels segles, i que ara ha estat revelada amb l'aparició de Jesucrist, el nostre salvador, que ha desposseït la mort del poder que tenia i, amb la bona nova de l'evangeli, ha fet resplendir la llum de la vida i de la immortalitat.

(1,8b-10)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume, els dugué dalt una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells. La seva cara es tornà resplendent com el sol, i els seus vestits, blancs com la llum. També se'ls aparegueren Moisès i Elies, que conversaven amb ell. Pere va dir a Jesús: «Senyor, que n'estem, de bé, aquí dalt! Si voleu, hi faré tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» Encara no havia acabat de dir això quan els cobrí un núvol lluminós, i del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo.» En sentir-ho, els deixebles, esglaiats, es prosternaren de front a terra. Jesús s'acostà, els tocà i els digué: «Aixe-

queu-vos, no tingueu por.» Ells alçaren els ulls i no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol. Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no diguessin res a ningú d'aquella visió fins que el Fill de l'home no hagués ressuscitat d'entre els morts.

(17,1-9)

«En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume, els dugué dalt una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells. La seva cara es tornà resplendent com el sol...»

Viure la vida des del seu final

Jean Hakolimana, prev.

«I si tot comencés pel final?», podem llegir en una de les edicions del famós llibre, *El petit príncep*. Amb aquesta inserció al final de l'obra, l'editor expressava el drama de la vida i el paper que hi juga la incertesa del l'endemà. De fet, si tot comencés pel final, tantes empreses acabades en fracàs no s'haurien posat mai en marxa. La imprevisibilitat és una de les notes amargues de l'existència humana. Ara bé, la fe obre una bretxa en aquest mur. Mentre la vida es viu de dia en dia, la vida creient es viu en retrospectiva, des del final. Anticipa sobre el final feliç, perquè aquest final il·lumini les incerteses del dia en dia. Així, en aquesta escena de la transfiguració, els deixebles presencien, per anticipació, la glorificació de Jesús, que es donarà després de la seva mort i resurrecció. Tot i això, necessitaran la resurrecció per a entendre-ho tot.

Viure amb esperança és viure la vida des del seu final. La vida dels creients comença pel final, per la fe en la resurrecció. I quan es dóna aquest pas en la seva vida, ja estan «*Salvats en esperança*». Aquesta esperança és la que va portar Abraham a afrontar, amb edat avançada, una empresa humanament impossible. En la mateixa esperança es fonamenta Pau per a animar-nos a *suportar-ho tot amb la fortalesa que Déu ens dóna*. Per raó de l'esperança, els creients som els únics que podem caure, però ja perdonats; perdre'ns però ja estimats i morir ressuscitats, perquè *el nostre Salvador, que ha desposseït la mort del poder que tenia, ha fet resplendir la llum de la vida i de la immortalitat*.

La imatge

Els apòstols poden descobrir que en Jesús, conversant amb Moisès i Elies, s'acompleix l'esperança d'Israel. Ara, Déu els parla en la persona del seu Fill estimat, a qui cal escoltar. Hem de submergir-nos en el núvol de la presència de Déu per assimilar la paraula del Fill, que en el viure quotidià, ens afermi l'esperança de la resurrecció.

La Transfiguració (1516-20). Rafael

Lit. hores: Setmana II

13 dilluns

—Sant Roderic, màrtir (*857)
—Sant Ramir, monjo (*554)
Daniel 9,4b-10 / Salm 78 /
Lluc 6,36-38

14 dimarts

—Santa Matilde, religiosa (*968)
Isaïes 1,10.16-20 / Salm 49 /
Mateu 23,1-12

15 dimecres

—Santa Madrona, màrtir(s.X)
Jeremies 18,18-20 / Salm 30 /
Mateu 20,17-28

16 dijous

—Sant Heribert, bisbe (970-1021)
—Santa Eusèbia, religiosa (*680)
Jeremies 17,5-10 / Salm 1 /
Lluc 16,19-31

17 divendres

—Sant Patrici bisbe (372-460)
Gènesi 37,3-4.12-13a.17b-28 /
Salm 104 / Mateu 21,33-43.45-46

18 dissabte

—Sant Ciril de Jerusalem, bisbe i doctor de l'Església (315-386)
—Sant Salvador d'Horta, religiós (1520-1567)
Miquees 7,14-15.18-20 / Salm 102 /
Lluc 15,1-3.11-32

19 diumenge III de Quaresma / Cicle A

—Sant Josep, espòs de la Verge Maria
Èxode 17,3-7 / Salm 94 / Romans
5,1-2.5-8 / Joan 4,5-42

Conferència a l'arxiprestat del Pla d'Urgell

Arxiprestat del Pla d'Urgell

La conferència titulada «La llibertat religiosa en la Catalunya que estem construint. Què hem de defensar els cristians en el procés constituent?», que ja ha s'ha impartit en molts arxiprestats de la diòcesi, es va oferir fa uns quants dies a l'arxiprestat del Pla d'Urgell, concretament a la Llotja de Bellpuig.

Amb l'assistència d'una setantena llarga de persones, va parlar el Sr. Eduard Ibáñez, director de Justícia i Pau de l'arquebisbat de Barcelona. Va presentar l'acte Mn. Jordi Orobitg, arxipreste.

És inqüestionable que Catalunya viu uns moments decisius de la seva his-

tòria més recent per afirmar qui som. Però no solament per afirmar qui som, sinó també per manifestar el que volem ser i com volem ser. En el supòsit que se celebri el referèndum, i en funció del resultat, s'iniciarà un període constituent per tal de donar-nos un nou estatus polític.

Diverses institucions, i a casa nostra el mateix bisbe Xavier, s'han fet ressò de la qüestió i hi veuen necessària la implicació dels cristians. La xerrada, interessant i entenedora, va voler ser una reflexió col·lectiva i en veu alta sobre quina pot ser la nostra aportació a la Catalunya que estem construint.

Pelegrinatge a Fàtima (Portugal)

Centenari de les aparicions de la Mare de Déu de Fàtima

Enguany se celebra el centenari de les aparicions de la Mare de Déu de Fàtima i també coincideix amb els vint-i-cinc anys de pelegrinatges a Fàtima del nostre bisbat.

L'itinerari del viatge, que es farà del 10 al 15 d'octubre d'enguany, serà:

El 1r dia: sortida en direcció a Lleida i Saragossa; aturada a Alcolea del Pinar per dinar; allotjament a Àvila.

El 2n dia: sortida cap a Salamanca, on es dinarà; allotjament a Fàtima.

El 3r dia: estada a Fàtima; visita del santuari i temps lliure.

El 4t dia: missa de festa de comiat a l'Esplanada i visita a Nazaré.

El 5è dia: sortida de Fàtima cap a Trujillo, on es dinarà; continuació del viatge cap a Talavera de la Reina i allotjament.

El 6è dia: sortida cap a Madrid, visita de la ciutat; dinar a Alcolea del Pinar; retorn a casa.

Preu per persona: 575 €; suplement per habitació individual: 150 €.

Per a més informació: Mn. Joan Carreres, tels. 973 308 008 / 617 245 134, o bé Mn. Marià Canal, tels. 973 524 185 / 626 000 790.

Joves de la parròquia de Tàrrega a la Jornada XLT d'Igualada

Informa: Josep Castellà / Fotos: Joan Sabé

La tarda del dissabte 25 de febrer una dotzena de joves de la parròquia de Tàrrega, acompanyats del rector, Josep Maria Vilaseca, i del treballador apostòlic Joan Sabé, participaren en la jornada XLT (de la paraula anglesa *Exalted*, que significa 'exaltat'), la qual es desenvolupa a l'església de la Sagrada Família d'Igualada.

Es tracta d'una activitat d'origen nord-americà en la qual els joves són convidats a viure una experiència única d'acolliment, música cristiana, adoració del Santíssim Sagra-

ment, silenci, confessions, i com a cloenda compartir un sopar. A Catalunya ja se n'han fet dues edicions, concretament a Igualada, ja que és un bon punt de trobada.

En aquesta segona trobada es reüniren una vuitantena de joves, resultant un èxit en tots els sentits; experiència que aviat es repetirà, segons expliquen els organitzadors. La jornada de la XLT l'organitza un grup de joves voluntaris de Catalunya amb gent dels diferents bisbats, amb la col·laboració de Worship.cat, grup de música cristiana.

Jornada de mestres i professors de religió

El dia 1 d'abril tindrà lloc la Jornada de mestres i professors de religió de tot Catalunya a la ciutat de Solsona.

El programa de la jornada és el següent: 9.15h. acolliment i recollida de documentació; 9.45h. pregària inicial i parlaments; 10.30h. ponència a càrrec de la Dra. Margarita Bofarull amb el tema "Humanitzar la sexualitat. Un repte per a la felicitat"; 11.15h. esmorzar; 11.45h. tallers; 13.30h. descans i visita a les editorials; 14h. dinar; 15.30h. acte musical; 16.30h. eucaristia a la catedral; 17.30h. comiat.

El lloc de la trobada serà la Sala Polivalent; els tallers estan adreçats a les diferents etapes educatives. El termini d'inscripció és el dia 19 de març i cal fer-la a través de la web de la Fundació Escola Cristiana. Es donarà un certificat d'assistència a tots els participants. Informa: Delegació diocesana d'Ensenyament.

La paraula de Déu és una força viva, capaç de suscitar la conversió del cor

Missatge quaresmal del sant pare Francesc (i III)

L'evangeli del ric i el pobre Llätzer ens ajuda a preparar-nos bé per a la Pasqua que s'acosta. La litúrgia del Dimecres de Cendra ens convida a viure una experiència semblant a la que el ric va viure de manera molt dramàtica. El sacerdot, mentre imposa la cendra al cap, diu les paraules següents: «Recorda't, home, que ets pols i a la pols tornaràs.» El ric i el pobre, en efecte, moren, i la part principal de la paràbola es desenvolupa en el més enllà. Tots dos personatges descobreixen de sobte que «hem vingut en aquest món sense res, i no ens en podem endur res» (1Tm 6,7).

També la nostra mirada es dirigeix al més enllà, on el ric manté un diàleg amb Abraham, a qui anomena «pare» (Lc 16,24-27), amb la qual cosa demostra que pertany al poble de Déu. Aquest aspecte fa que la seva vida sigui encara més contradictòria, ja que fins ara no s'havia dit res de la seva relació amb Déu. En efecte, en la seva vida no hi havia lloc per a Déu, perquè ell mateix era el seu únic déu.

El ric només reconeix Llätzer enmig dels turments de l'altra vida, i vol que sigui el pobre qui li alleugi el sofriment amb una mica d'aigua. Els gestos que es demanen a Llätzer són semblants als que el ric hauria hagut de fer i mai no va fer. Abraham, tanmateix, li explica: «Fill, recorda't que en vida et van tocar béns de tota mena, mentre que Llätzer només va rebre mals. Ara, doncs, ell troba aquí consol i tu, en canvi, sofriments» (v. 25). En el més enllà es restableix una certa equitat i els mals de la vida s'equilibren amb les bondats.

La paràbola es prolonga, i d'aquesta manera el seu missatge es dirigeix a tots els cristians. En efecte, el ric, que té els

germans vius, demana a Abraham que els enviï Llätzer per advertir-los; però Abraham li respon: «Ja tenen Moisès i els Profetes: que els escoltin» (v. 29). I, davant l'objecció del ric, afegeix: «Si no escolten Moisès i els Profetes, tampoc no els convencerà cap mort que ressusciti» (v. 31).

D'aquesta manera es descobreix el veritable problema del ric: l'arrel dels seus mals prové de no escoltar la paraula de Déu; això és el que el va portar a ja no estimar Déu i, per tant, a menysprear el proïsme. La paraula de Déu és una força viva, capaç de suscitar la conversió del cor dels homes i orientar-los novament a Déu. Tancar el cor al do de Déu que parla té com a efecte tancar el cor al do del germà.

Benvolguts germans i germanes, la Quaresma és el temps propici per a renovar-se en la trobada amb Crist viu en la seva paraula, en els sagraments i en el proïsme. El Senyor Ð que en els quaranta dies que va passar al desert va vèncer els enganys del temptadorÐ ens ensenya el camí a seguir. Que l'Esperit Sant ens guiï a fer un veritable camí de conversió, per redescobrir el do de la paraula de Déu, ser purificats del pecat que ens encega i servir Crist present en els germans necessitats. Animo tots els fidels que manifestin també aquesta renovació espiritual participant en les campanyes de Quaresma que moltes organitzacions de l'Església promouen en diferents llocs del món perquè augmenti la cultura de la trobada en l'única família humana. Preguem els uns pels altres perquè, participant en la victòria de Crist, sapiguem obrir les nostres portes als febles i als pobres. Aleshores viurem i donarem un testimoni ple de l'alegria de la Pasqua.

L'article

Siguem autocrítics

Climent Forner

L'autocrítica (diguem-ne virtut) ens costa molt de practicar, més potser personalment que comunitàriament. Per què? Per poc humils, hipòcrites, insensibles, rutinaris... Això que ara mateix la Quaresma, des del ritu inicial de la cendra, prou torna a convidar-nos a millorar les nostres vides: «Convertiu-vos i creieu en l'Evangelí!»

Criticar l'Església, per exemple, és molt fàcil, pecadora com és, ni sigui alhora molt santa: que el papa, els bisbes, els capellans, que la cúria vaticana, que aquest dogma, que aquell altre, que això, que allò... Sempre he pensat, malgrat tot, en el gran bé que cinc-cents anys enrere va fer Martí Luter amb la seva Reforma protestant (per herètica que fos oficialment). I és que l'Església catòlica es resistia a reconèixer els seus abusos i pecats, per públics i escandalosos que fossin (d'on el beneficiós ecumenisme dels nostres dies que mira de fomentar tant com pot la comunió fraternal luterano-catòlica, tal com reconeix i valora el mateix papa Francesc). Els qui vam tenir la sort de viure el Concili Vaticà II, també el vam agrair com a autocrític en molts aspectes doctrinals, estructurals, morals, pastorals... Va renovar profundament la nostra Església posant-la al dia, sense deixar, al contrari, de mantenir-la fidel als seus orígens i a la seva tradició. I siguem sincers: encara estem pendents de no poques de les seves conclusions, tot i els esforços heroics d'alguns papes com l'actual, digne d'admiració i de seguiment, en contra d'algunes crítiques cardenalícies negatives, de befes públiques i tot.

Sí, sí: la nostra Santa Mare Església catòlica, apostòlica i «romana» (segons el Credo català) continua necessitant l'autocrítica, com la necessitarà sempre, si vol ser fidel a Jesucrist i al seu Evangelí, estant com ha d'estar únicament al servei del Regne. Per exemple, i deixant de banda els compromisos socials, polítics, ecològics a què ens arrisca l'Evangelí, per revolucionaris que siguin o que semblin: De la definició conciliar de l'Església «com a Poble de Déu, tot ell reial, sacerdotal i profètic», les conseqüències que se'n podrien treure, Mare de Déu! Simplificant molt, posem per cas, va semblar que l'Església luterana és quedés amb la Paraula, i la catòlica amb el Sagrament, quan Paraula i Sagrament no poden existir per separat: el Verb fet Carn. Oh, la sagrada litúrgia! I un altre exemple, actualíssim aquest: les gravíssimes crisis que patim del sagrament de la penitència i la manca de vocacions a la vida sacerdotal i religiosa, ¿no exigirien a l'Església un profund examen de consciència, és a dir, autocrític, per a solucionar-les, ja que ella n'és en bona part responsable, encara que no del tot?

Siguem autocrítics individualment i col·lectivament, com a creients i com a ciutadans. Això és, convertim-nos. Altrament «l'home nou», del qual parlava sant Pau, no podrà celebrar la Pasqua. Amb la mona no n'hi ha prou, és clar, per llaminera que sigui.

El llibre

El Padre Brown. Relatos completos.

Ediciones Encuentro. 25 euros.

El conjunt dels relats del pare Brown, escrit durant vint anys, és segurament l'obra més popular de Chesterton. El simpàtic sacerdot detectiu que els protagonitza hi resol, armat únicament amb el seu paraigua, la seva innocència i la seva saviesa, difícils casos gràcies a un coneixement senzill (alhora que profund) de la naturalesa humana.

Davant la destrucció sistemàtica de la raó, pròpia de l'escepticisme i el relativisme de l'Europa d'inicis del segle XX, Chesterton crea aquest singular personatge, inspirat en un sacerdot irlandès amic, per demostrar que només una mirada sincera és capaç de salvaguardar la raó.

A més dels relats àmpliament coneguts, el present volum n'inclou d'altres que no van aparèixer originalment.

Transmissió de la vida

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Vull tractar dos temes del capítol III de l'Amoris Laetitia a través de la glossa. L'un avui i l'altre el cap de setmana 25-26 de març, amb motiu de la Jornada per la Vida. Avui, vull reflexionar sobre els números 80-83 que parlen de la transmissió de la vida. És una bona ocasió per a recordar la doctrina cristiana sobre el do dels fills en el marc de l'amor matrimonial.

"El matrimoni és en primer lloc una 'íntima comunitat conjugal de vida i amor', que constitueix un bé per als mateixos esposos, i la sexualitat 'està ordenada a l'amor conjugal de l'home i de la dona' [...]. No obstant això, aquesta unió està ordenada a la generació 'pel seu propi caràcter natural'" (AL 80). La doctrina cristiana afirma que la sexualitat no s'ordena simplement a la generació, sinó que és expressió i realització de l'amor entre els esposos. Però perquè "l'amor rebutja tot impuls de tancar-se en si mateix", és un element constitutiu de l'amor esponsal la seva apertura "a una fecunditat que el prolonga més enllà de la seva pròpia existència" (AL 80). Els fills són l'expressió més natural i més bella de l'amor matrimonial. L'Església, malgrat reconeix que no tots els actes genitals són fecunds, defensa que tots estiguin oberts a la vida perquè l'apertura generosa a la generació és un element que autentifica els actes sexuals entre els esposos. No us grinyola la consciència quan sentiu, tant sovint, referit a parelles casades des de fa uns anys: "sí, ara ja volen tenir fills". Quina comprensió de l'amor és aquesta que justifica que primer "han de tenir un temps per a passar-s'ho bé"?

"L'ensenyament de l'Església ajuda a viure de manera harmoniosa i conscient la comunió entre els cònjuges, en totes les seves dimensions, juntament amb la responsabilitat generativa" (AL 82). La "mentalitat que redueix la generació de la vida a una variable dels projectes indivi-

duals o dels cònjuges" és la responsable de: la devaluació de la grandesa i la bellesa de l'amor entre els esposos; la dificultat per a engendrar els fills per causa tant dels mitjans anticonceptius usats per a evitar-los com de l'edat a la que es volen tenir. Com complica les coses plantejar-se la generació dels fills "a la carta"!

Com desitjo, pel bé dels esposos, que en aquest temps de valoració d'una ecologia humana, d'una vida més natural i saludable, molts apliquin també aquests criteris, amb responsabilitat, a la seva paternitat i maternitat!

Què bonic quan els joves esposos s'estimen, oberts a la vida, des del començament del seu matrimoni i s'alegren dels fills que van arribant. Què bell també, quan amb delicadesa espaien la concepció dels seus fills de manera responsable per poder-los educar i estimar adequadament, bo i respectant "la dignitat de la persona en la valoració moral dels mètodes de regulació de la natalitat" (AL 82).

Us proposo, de nou, la lectura de l'apartat segon de l'encíclica *Humanae vitae* de Pau VI (núm. 7-18), que trobareu penjat a la pàgina web, i que recomana el papa Francesc.

